

Het water stond al halverwege het keukenraam toen **Hanne Bijl** (46) tijdens de oktoberstorm bij haar woonboot in West kwam. Ze verloor haar thuis door een omgewaaide boom, maar kreeg er onverwacht veel voor terug.

tekst MEREL STRAATHOF foto MARK VAN DER ZOUW

‘Mijn leven lag op de bodem van de gracht’

Er is een probleem met je boot.” Ergens op de snelweg tussen Hoorn en Purmerend kwamen de eerste telefoontjes binnen. Haar bevriende klusjesman beperkte zich tot de hoofdlijnen om paniek achter het stuur te voorkomen. Door de storm is de ark vast losgeslagen, dacht Hanne Bijl, die leggen we zo wel weer vast. Maar kort daarop hing de buurman aan de lijn:

“Lieverd, je boot zinkt. Wat moeten we er uithalen?”

“Mijn foto’s! riep ik meteen. Helemaal onder in de kast, direct als je binnenkomt,” zegt Bijl in haar tijdelijke woning in West. Die is op een steenworp afstand van de Jacob van Lennepkade, waar een omgewaaide boom op maandag 28 oktober haar ‘korenbloemblauwe’ woonark tot zinken bracht. Het laatste telefoontje kwam van haar vriend, Joop (49), toen ze al over het Surinameplein reed: “Je hoeft je niet meer te haasten, de boot is total loss.”

“Toen ik de Jacob van Lennepkade opdraaide, kwam Joop me tegemoet lopen. ‘Zet je auto hier maar,’ zei hij. Toen we dichterbij kwamen, keken alle vrienden en burens me verbijsterd aan, alsof ik elk moment zou kunnen instorten. Maar ik dacht alleen maar: het is klaar. De boot is weg, maar Joop, de katten en ik zijn ongedeerd. Mijn buurman was erg emotioneel omdat hij mijn foto’s niet meer had kunnen redden. Ik bleef maar zeggen: het geeft niet, maak je er niet ongerust over. Pas later kwam bij mij de emotie.”

Aan de kade trof Bijl, eigenaar van kookbedrijf Uit-gekookt, die ochtend een stapel administratiemappen en haar laptop aan; spullen die de burens nog hadden kunnen veiligstellen. “Op dat moment begreep ik werkelijk niet wat ik met mijn boekhouding moest, terwijl mijn hele leven op de bodem van de gracht lag. Achteraf bezien hebben ze natuurlijk de essentiële dingen gered.”

Later die middag konden duikers nog enkele persoonlijke spullen boven water halen. “Een kistje met daarin een ketting en oorbellen van mijn overleden moeder, lag natuurlijk niet meer netjes op de vensterbank, maar ze kwamen er toch mee boven.”

Rouwproces

In de stad ging de storm ’s avonds weer liggen, maar voor Bijl is de onrust de afgelopen twee maanden gebleven. Na de eerste weken vol adrenaline sloeg de vermoeidheid toe, samen met de onzekerheid over haar huis: keert de verzekering slechts de dagwaarde van haar tweedehands woonark uit, moet er een nieuwe boot komen of is herstel mogelijk? “De spanning liep op, ik sliep slecht en onder-tussen leefde ik al weken uit tassen. Je mist een thuis.”

Haar gehavende ark werd drie dagen na de storm boven water gehesen, pas tien dagen later volgde het ver-voer naar een dok in Wormerveer. “Het was een verschrikkelijk gezicht en binnen stonk het enorm. Toch liep ik er elke dag rond om te zoeken naar... weet ik veel – iets wat van mij was.”

Op een iPad *swipet* ze langs foto’s van het geruïneerde interieur: een bemodderde zwarte laars in de vensterbank, een kapotte televisie op een doorweekt, vuil bed. Het ergste gemis? Haar overvolle kast kookboeken en naslagwerken, de grote koeling en de ‘perfecte’ oven – juist nu ze met haar diners en kookworkshops de drukke feestmaand beleeft. “Ik sleep mijn bloem, peper, zout en weet ik wat nog meer vier trappen op, naar een vriendin die een goede oven heeft.”

Uit de drijfmatkeukenkastjes konden nog wel borden, schaal-tjes, bakvormen en andere keukenspullen worden ‘gered’. De buit staat nog steeds in grote boodschappentassen langs de muur. Uit de voorste shopper vist Bijl een pureeknijper.

“Daar stopte ik graag een aardappeltje in, maar nu is hij helemaal geoxideerd. Ik wil er eigenlijk geen eten meer in hebben.” Het geldt eigenlijk voor al haar keukenspullen, al is het voor weggooien nog te vroeg. “Ik ben niet zo materialistisch, maar ergens is het toch een beetje een rouwproces.”

Een groot materieel verlies of hevig verdriet wil Bijl de ingrijpende gebeurtenis van eind oktober niet noemen. Wel voelt ze zich gekwetst. “Ik mis een gevoel van veiligheid dat ik juist in kleine dingen dacht te vinden. Ik verheugde me om in het voorjaar te leren breien, had al een tas met bollen wol en breipennen klaarstaan. Dan vind je die spullen totaal verpieterd terug. Dat voelt gewond. Tegelijkertijd zie ik scherper dat alles relatief is, veel in het leven is maar schijnveiligheid. Ik maak me niet meer zo druk over volgende week of morgen.”

Vrienden maken

Inmiddels heeft de verzekeringsmaatschappij laten weten het herstelwerk aan de ark te vergoeden. De woning wordt de komende maanden van binnen gestript en verbouwd. “Na weken afwachten weet ik dat ik straks weer op mijn eigen boot woon. Dat geeft hoop en rust.”

Bijna twintig jaar was de plek onder het ‘groene dak’ van de grootste boom op de Jacob van Lennepkade haar thuis. “Die eigen boot is altijd belangrijk voor mij geweest, voor mijn rust en vrijheid. Het is fijn dat ik in deze periode nog steeds in mijn buurt kan wonen, de vertrouwde gezichten en winkels om me heen heb.”

Dat is allemaal te danken aan een goede buur, die haar diezelfde dag nog de sleutel van zijn net verbouwde huurpand om de hoek overhandigde. En zo waren er in de uren, dagen en weken na de storm tientallen burens, bekenden én onbekenden die Bijl onbezoldigd en ongevraagd hulp boden. “In slechte tijden leer je je vrienden kennen, is de uitspraak. Ik maakte juist heel veel meer vrienden.”

Al na enkele uren stond de eigenaar van de wasserette op de stoep: of ze uit de stapel achtergelaten kleding een selectie voor zichzelf wilde komen maken. De eigenaar van een kledingzaak uit de buurt leverde twee zakken vol nieuwe kleding, inclusief schoenen. Bij de apotheek waar Bijl haar medicijnen ophaalde, kreeg ze het vest mee dat de personeelsleden op koude dagen dragen. De buurt zamelde geld in voor een Hemabon waarmee ze ‘de basis’ opnieuw kon aanschaffen. “Ik was nog zo overdonderd door alles dat een buurman meeding om onderbreken, shampoo en tandpasta te kopen.”

In de eenvoudige, maar sfeervolle woning wijst Bijl op de loungebank waar ze op zit en op een Senseoapparaat in een krat. “Alles in dit huis heb ik gekregen. Dit bed komt uit Den Haag. Het busje waarmee we het ophaalden mochten we lenen.”

De fleecedekens, bijzettafels, dekbedhoezen, pantoffels, badjas, wierook en zelfs parfum: na een Facebookactie kwam het allemaal bij Bijl terecht via ‘inzamelpunt’ galerie Werk in de zaak in de Jan Pieter Heijestraat. “Zelfs wildvreemden kwamen spullen brengen, en dan ook nog met een lieve kaart en een flesje wijn erbij.”

“Het heeft me geraakt hoezeer de hele buurt om mij heen is gaan staan. De wereld lijkt hard, maar ik heb gezien hoezeer mensen willen helpen – veel meer nog dan ik wist. Je staat er helemaal niet alleen voor. Je roept ‘help me’ of ‘kan ik helpen?’ en je hebt contact. Het heeft mij het vertrouwen gegeven dat ik me geen zorgen hoeft te maken, de stad zorgt echt voor je.”

‘De buurman ging mee onderbreken, shampoo en tandpasta kopen’